

naar huis gezonden, zogenaamd gedomobiliseerd en daardoor kwam ook Piet Snoep uit dienst, zodat wij niet meer bij Moeder moesten gaan slapen. In die tijd was Miene Smit, thans Mevrouw van de Broeke uit Vrouwenpolder van school gekomen en was nu meid bij Grootmoeder. Dit was voor ons natuurlijk al een zeer grote verlichting, temeer daar Kees ook nu al een jaar oud was en dus konden we die moeilijk alleen laten en moest hij altijd mee. Zij hield vvanzelf dolveel van kleine Kees en vertroetelde hem geheel en al.

-----
1 9 1 7

Dit jaar zal door ons ook nimmer vergeten worden, want dat bracht ons zeer veel wederwaardigheden en een afscheid nemen van ons werk en zaak, maar in het bijzonder wel van onze lieve Vrouw en kind. Want ik kreeg het volgende bericht thuis gestuurd:

LANDSTORM.

OPROEPING voor den MERKELIJKEN DIENST.

De burgemeester der gemeente Krabbendijke brengt ter kennis van den dienstplichtige van den landstorm

van Velzen Cornelis

ingeschreven in het register voor den landstorm der gemeente Krabbendijke, model 1, der jaarklasse 1909, onder volgnummer 3 dat hij in werkelijken dienst moet komen op Dinsdag 1 Mei 1917 namiddags 12,15 uur te Middelburg in het Gymnastieklokaal aan de Groenmarkt.

Enz. enz. enz.

Krabbendijke, 13 Maart 1917

De Burgemeester voornoemd,

w.g. Jac. Welleman.

Het waren toen voor ons nare weken en we zagen in die tijd al begerig uit of het einde van de oorlog nog niet in zicht was, daar dan alles vanzelf niet zou doorgaan, maar helaas die dag brak aan en ik moest weg. Begrijpelijk dat dit voor ons een zware weg was. Zuster Trui die nu in Zierikzee woont zou als dienstmeisje bij ons komen wonen, althans dagmeisje, want alleen kon zij het niet af. Daar was veel te veel werk en dan de winkel. Er moest dus naar hulp uitgezien worden. Maar ook dit kostte ons weer veel geld, want ik kreeg als kostwinner toen 80 cent per dag vergoeding. Was dus een bedrag om van te watertanden. Ze konden beter maar niets geven. Dat was dus geregeld en zo kwam dan de 1ste Mei 1917 aan. Een dag om nooit te vergeten. Ik ik was in 1908 vrij geloot en nu 9 jaar later, ik was toen 28 jaar moest ik de soldatenrok nog aan gaan trekken.

Wij dus naar Middelburg. Het was indie tijd de gewoonte dat de veldwachter je naar je plaats van bestemming bracht waar je op moest komen. Doch ik vertelde de Burgemeester alras dat ik het zelf wel zou vinden, alsmede mijn andere vrienden die daar op moesten komen. De Heer Vermeule was toen hier veldwachter en die dacht daar nog wat aan te verdienen, want dan was het de gewoonte dat je het daggeld, zegge 25 cent, aan hem gaf. Wij waren daar geen van allen opgesteld. Wij zouden zelf ons wel melden. We waren geen jongen